

חוק הפיקוח על מצרכים ושירותים (תיקון מס' 6), תשל"ז-1976 •

1. אחרי סעיף 16 יא לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח-1957: (להלן – החוק העיקרי), יבוא:

”פרק שני 3: סייגים לעסקאות בציוד צבאי

16יב. בפרק זה – הגדרות

”ציוד צבאי” – ציוד מסוגים אלה:

(1) מערכות נשק, רכב קרבי משוריין, כלי יריה, טילים, תחמושת;

(2) כלי טיס, כלי שיט, חמרי נפץ, ציוד אלקטרוני, ציוד קשר, ציוד אופטי, רכב שאינו רכב קרבי משוריין, ציוד צניחה, חגור, ציוד החגוננות אזרחית או כל ציוד אחר, ובלבד שנתמלאו בהם שני אלה:

(א) הציוד נועד לשמש את צבא-הגנה לישראל או שלוחה של מערכת הבטחון שקבע שר הבטחון באישור ועדת החוץ והבטחון של הכנסת;

(ב) הציוד מיוצר או נועד להיות מיוצר לפי מפרט של צבא-הגנה לישראל או של צבא אחר;

(3) חלקים, חלקי חילוף, חלקי עזר ואבזרים של ציוד צבאי כאמור, חמרים לייצורו או להרכבתו, לרבות שירות בנוגע לאותו ציוד, הכל כמפורט בפסקאות (1) ו-(2);

”סוכן” – לרבות מתווך במקח וממכר של ציוד צבאי, משווק ציוד צבאי או מי שפועל בדרך אחרת מטעמם או בהסכמתם של יצרן ציוד צבאי או משווקו, הכל בין דרך קבע ובין באקראי, אך למעט היצרן של אותו ציוד צבאי;

”עמלה” – כסף, שווה כסף, שירות או כל טובת הנאה אחרת הניתנת בצורת עמלה או ריווח או בכל צורה אחרת.

16יג. (א) לא יקבל סוכן ולא יסכים לקבל, במישרין או בעקיפין, עמלה בנוגע לכל עסקה שלפיה הזמינה או רכשה מדינת ישראל מאדם בישראל או מחוצה לה, או התחייבה להזמין או לרכוש ממנו, ציוד צבאי שאינו מתוצרת ישראל, אלא בהיתר לפי פרק זה.

(ב) עמלה ששולמה לשלוחו של סוכן או למי שפועל מטעמו בכל דרך אחרת, אף אם הוא אינו תושב ישראל, יראו כאילו שולמה לסוכן.

16יד. לא יקבל סוכן ולא יסכים לקבל, במישרין או בעקיפין, עמלה בנוגע לכל עסקה בציוד צבאי שהזמינה או רכשה מדינת ישראל בישראל, אם הציוד הוא מתוצרת ישראל, ולא יינתן היתר לקבל עמלה בעסקה כאמור.

קבלת עמלה
סעונה היתר

אין עמלה על
תוצרת הארץ

• נתקבל בכנסת ביום כ"ח בכסלו תשל"ז (20 בדצמבר 1976); הצעת החוק ודברי הסבר פורסמו בח"ח 1162, תשל"ה, עמ' 143.

1 ס"ח תשי"ח, עמ' 24; תשי"ט, עמ' 92; תשל"ב, עמ' 97; תשל"ג, עמ' 26, עמ' 202; תשל"ד, עמ' 223.

<p>16טו. סוכן המבקש לקבל עמלה יגיש למי ששר הבטחון הסמיכו לכך בקשה בטופס שייקבע; בבקשה יגלה הסוכן, בין היתר, את שיעור העמלה שהוא קיבל, או זכאי לקבל, מיצרן של ציוד צבאי או ממשווקו, לפי הסכם, לפי נוהג או בכל דרך אחרת.</p>	<p>בקשה להיתר</p>
<p>16טז. שר הבטחון רשאי להתיר לסוכן לקבל עמלה; ההיתר יכול שיהיה לעסקה מסויימת או לסוג עסקאות ומותר לקבוע בו תנאים וסייגים.</p>	<p>היתר לקבל עמלה</p>
<p>16יז. משניתן היתר לקבל עמלה, יקבע שר הבטחון בצו, בהתייעצות עם שר האוצר, את שיעור העמלה, ורשאי שר הבטחון לקבוע את דרכי קבלתה.</p>	<p>שיעור העמלה</p>
<p>16יח. בכבואו להחליט בענין מתן היתר לסוכן, וקביעת שיעור העמלה יתן שר הבטחון דעתו בעיקר לאלה:</p>	<p>השיקולים במתן ההיתר</p>
<p>(1) הצורך בשירותיו של הסוכן לענין השגת הציוד הצבאי או הסיוע הדרוש להשגתו; (2) מהות השירותים, היקפם וטיבם, שהסוכן נותן או עשוי לתת; (3) סוג הציוד וההיקף הכספי של העסקה.</p>	
<p>16יט. (א) שר המשפטים, בהתייעצות עם שר הבטחון, ימנה לענין פרק זה ועדת ערר של שלושה ובהם שופט בית-משפט מחוזי שיהיה יושב-ראש בה ולפחות חבר אחד שהוא נציג הציבור. (ב) הודעה על מינוי ועדת הערר, על הרכבה ועל מענה תפורסם ברשומות. (ג) לענין סעיף 18 יראו את החלטת-שר הבטחון לפי פרק זה כצו אישי, אולם ערר עליה יוגש רק לוועדת הערר שנתמנתה לפי סעיף קטן (א).</p>	<p>מינוי ועדת ערר</p>
<p>16כ. שר הבטחון בהסכמת שר המשפטים רשאי לקבוע בתקנות הגבלות נוספות על המפורטות בחוק שירות הציבור (הגבלות לאחר פרישה), תשכ"ט-1969², שיחולו על מי שמבקש להיות סוכן לענין ציוד צבאי, ובלבד שההגבלות לפי החוק האמור והתקנות לפיו יחולו עליו לתקופה של לא פחות משנתיים.</p>	<p>סייגים לעיסוק בסוכן</p>
<p>16כא. (א) קיבל סוכן עמלה או חלק ממנה שלא כדין, חייב הוא לשלמה לאוצר המדינה, תוך שלושים יום מיום קבלתה. (ב) הסכים סוכן לקבל עמלה או חלק ממנה שלא כדין, יודיע על כך למי שהוסמך לקבל בקשה להיתר לפי סעיף 16טו תוך חמישה-עשר יום מיום הסכמתו.</p>	<p>חזרת עמלה שנתקבלה שלא כדין</p>
<p>16כב. הוראות פרק זה יחולו בשינויים המחוייבים גם על סוכן הפועל בהזמנה או ברכישה של ציוד צבאי בשביל תאגיד שלמדינה שליטה בו.</p>	<p>תחולה על תאגיד שלמדינה שליטה בו</p>

2 ס"ח תשכ"ט, עמ' 144.

ראיה 16כג. תעודה כחתימת שר הבטחון, או מי שהשר הסמיכו לכך, המאשרת שציוד פלוני הוא ציוד צבאי – תהא ראיה לכאורה לדבר,

סודיות 16כד. אדם שהגיעה אליו לפי פרק זה ידיעה בדבר ציוד צבאי, חייב לשמרה בסוד ולא לגלותה אלא במידה שיש בכך צורך לשם ביצוע חוק זה והתקנות על פיו; ידיעה, בסעיף זה – כמשמעותה בחוק דיני העונשין (בטחון המדינה, יחסי חוץ וסודות רשמיים), תשי"ז–1957.

2. בסעיף 39 לחוק העיקרי – תיקון סעיף 39

(1) אחרי סעיף קטן (ד) יבוא:

"(1ד) בעבירה על סעיף 16כא (א) יהיה בזה משום הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שלא ידע שקיבל את העמלה."

(2) בסופו יבוא:

"(ח) הורשע אדם בעבירה על הוראה מהוראות פרק שני 3, יצווה בית המשפט, בנוסף לכל עונש שהוא רשאי להטיל, כי הנאשם ישלם לאוצר המדינה את סכום העמלה או שוויה שקיבל שלא כדין; הוראה זו לא תחול אם הגישה המדינה תובענה אזרחית על הסכום או השווי האמור לפני שנסתיימו ההליכים הפליליים והיא אינה גורעת מכוח המדינה לתבוע את הסכום או השווי בדרך תובענה אזרחית אם לא ניתן לקיים את ההליכים הפליליים או אם הם נפסקו."

3. בסעיף 8 לחוק פסיקת ריבית, תשכ"א–1961, אחרי "לפקודת העמדת עבריינים במבחן, 1944" יבוא "וסעיף 39 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח–1957". תיקון חוק פסיקת ריבית

4. בסעיף 2 (ב) לחוק דיני עונשין (עבירות חוץ) [נוסח משולב], תשל"ג–1973, אחרי מסקה (11) יבוא: תיקון חוק דיני עונשין (עבירות חוץ)

"(12) פרק שני 3 לחוק הפיקוח על מצרכים ושירותים, תשי"ח–1957."

5. תחילתו של חוק זה בתום שלושה חדשים מיום קבלתו בכנסת. תחילה

יצחק רבין
ראש הממשלה

אפרים קציר
נשיא המדינה

3 ס"ח תשי"ז, עמ' 172.

4 ס"ח תשכ"א, עמ' 192; תשל"ו, עמ' 240.

5 ס"ח תשל"ג, עמ' 36.